

re. Men holdningen, vores retning i det politiske arbejde, at større ulighed ikke skaber større vækst, står jeg bestemt ved.

Formanden:

Så må vi videre i ordførerrækken. Alle får mulighed for at sige noget senere hen i debatten, men nu er det hr. Anders Fogh Rasmussen som ordfører.

Anders Fogh Rasmussen (V):

Endnu en folketingssamling er ved at være slut, og det er endnu en folketingssamling, hvor der ikke er taget grundlæggende fat om de afgørende opgaver, og endnu en folketingssamling med en handlingslammet regering. Man må jo sige, at statsministeren var ude i alle hjørner for at finde noget, der bare ligner betydningsfulde initiativer. Jo, vist kan man lave en lang liste, men den er karakteriseret ved at vige helt uden om det, der virkelig er de afgørende opgaver.

Når man betragter denne regering, så falder éns tanker uvilkårligt på en skildpadde, en gammel skildpadde. Ikke blot bevæger skildpadden sig trægt og langsomt, men den har det også med at vende ryggen til problemerne og krybe i skjul under sit skjold, når der er fare på færde. På samme måde med regeringen. Den bevæger sig trægt og langsomt, og i stedet for at møde de store opgaver offensivt og med handlekraft vender regeringen ryggen til problemerne; den kryber i skjul, så snart der er udsigt til vanskeligheder.

Tag debatten om velfærdsstaten. Flere og flere har indset behovet for reformer af velfærdsstaten. Debatten raser om, hvad der skal ske. Hvad er så regeringens bidrag? Ingenting. Den ligger stille under sit skjold. Tilsyneladende så håber den på, at debatten ebber ud, så den uforstyrret kan slæbe sig videre hen over jorden.

Økonomiministeren erklærede, at nu skulle der gøres op med forsørgerkulturen. Er der sket nogen ting? Nej, statsministeren har dikteret en reformpause.

Finansministeren har fremlagt en perspektivplan, som viser, at der om få år vil være to mio. danskere på overførselsindkomst, hvis den nuværende udvikling får lov at fortsætte. Har regeringen reageret på dette skræmmende perspektiv? Nej, finansministeren slår det hen med en bemærkning om, at det går nok, hvis folk bare ændrer adfærd.

De økonomiske vismænd har fastslået, at regeringens politik med orlovsordninger og

andre tilbagetrækningsordninger entydigt har forværret de økonomiske problemer. Har regeringen gjort noget? Nej, tværtimod har statsministeren fredet alle disse ordninger og tilskud.

Tag Europapolitikken. Om tre år starter Den Økonomiske og Monetære Union i EU. Alle ved, at det for Danmark vil være byrdefuldt at stå uden for. Finansministeren indrømmer, at Danmark bør være fuldt og helt med i den fælles valuta. Hans uforglemmelige udsagn lød sådan her: Dens eneste fejl er, at befolkningen er imod. Jamen gør regeringen så noget for at ændre holdningen i befolkningen? Nej, regeringen ruller sig sammen under sit skjold.

I det hele taget har regeringen indtaget en defensiv, en nølende, en fodslebende holdning i den offentlige debat om Europas fremtid. Vi ved, at Europa fremover selv skal tage mere ansvar for at forebygge og for at løse regionale stridigheder. Vi europæere må selv løfte en større del af byrden ved at sikre frihed og fred i vores verdensdel. Vi ved, at det bliver Den Vesteuropæiske Union, det, vi lidt kortere kalder Vestunionen, som i fremtiden inden for rammerne af NATO skal varetage opgaven med at løse de sikkerhedspolitiske problemer i Europa, når amerikanerne ikke ønsker at medvirke.

Venstres opfattelse er krystalklar: Vestunionen er en positiv faktor til at sikre frihed og fred i Europa, og Danmark bør være fuldt og helt medlem af Vestunionen.

Det er pinligt at se, hvordan Danmark er blevet overhalet af Finland og Sverige i spørgsmålet om at udvikle en stærkere udenrigs- og sikkerhedspolitik i EU. Mens den danske regering ikke har nævnt udenrigs- og sikkerhedspolitikken med ét ord i sit forhandlingsgrundlag til EU's regeringskonference, så er Finland og Sverige gået i offensiven.

De to lande har stillet et fælles forslag om at styrke det militære samarbejde i EU, om krisestyring og om fredsbevarende aktioner. Helt præcist går Finlands og Sveriges forslag ud på, at alle EU-lande jævnybyrdigt kan deltage i at beslutte og i at iværksætte operationer, som Vestunionen så udfører efter anmodning fra EU. Dette forslag vil, hvis det bliver gennemført, betyde en betragtelig styrkelse af Vestunionens rolle.

Hvad var så regeringens svar på de nordiske brødres udspil? Det var meget tåget, og det kan vel i virkeligheden bedst oversættes ved: Ja, tja, bum bum. Statsministeren sagde i sit indlæg her i dag: Du skal kendes på dit standpunkt. Men